

Ηλιάνα

(ψευδώνυμο της μαθήτριας του ΓΕΛ Αγιάσου Σοφίας Κουταλέλλη)

Όσα φέρνει ο ταχυδρόμος

Ένα ακόμα πρωινό. Ένα πρωινό παράξενο, διαφορετικό, αλλιώτικο από τ' άλλα. Μόλις έχω ξυπνήσει και νιώθω έναν πόνο σε όλο μου το σώμα. Είναι πολύ δυνατός και ανεξέλεγκτος αυτή τη φορά. Πάει καιρός που ξεκίνησε αυτή η ιστορία... Στην αρχή δεν έδωσα σημασία. Σκέφτηκα πως θα είναι από την κούραση, το διάβασμα, τα ξενύχτια. Έχω κι αυτό το δίπλωμα στην ξένη γλώσσα που θα δώσω εξετάσεις και έχω αγχωθεί... Οι μέρες όμως κυλούσαν και ο πόνος, αντί να ελαττώνεται, γινόταν όλο πιο δυνατός.

Είμαι σε αδιέξοδο πια. Ίσως πρέπει να μιλήσω στους γονείς μου, να με βοηθήσουν, μαζί να βρούμε μια λύση στο πρόβλημα μου. Από την άλλη όμως... Είναι και αυτοί πολύ φορτωμένοι, έχουν τα δικά τους προβλήματα: με τη δουλειά, τις ανάγκες του σπιτιού, δεν τα βγάζουν πέρα με την παλιά άνεση... Δε μου αρέσει να τους γίνομαι κι εγώ βάρος. Τουλάχιστον δεν κατάλαβαν τίποτα ακόμα. Αρκετά τους απασχολούν...

Δεν ξέρω τι να κάνω όμως. Πονάω πάρα πολύ κι αυτή τη φορά πιο συχνά. Δε θ' αντέξω. Βαρέθηκα πια να το κρύβω. Νομίζω πως ήρθε η ώρα να τους αποκαλύψω το μυστικό μου. Απ' την άλλη φοβάμαι την αντίδρασή τους. Άραγε θα με ακούσουν με προσοχή ή θα νομίσουν ότι υπερβάλλω και θα με αγνοήσουν πνιγμένοι απ' τα δικά τους προβλήματα; Μήπως τους προκαλέσω φόβο; Ας γίνει. Ήδη το καθυστέρησα αρκετά και αυτό ίσως είναι εις βάρος μου αλλά τι μπορούσα να κάνω; Με εμπόδισε η δειλία μου. Δεν ξέρω τι έχω πάθει. Ξαφνικά άρχισαν να κυλάνε ποτάμια δακρύων από τα μάτια μου, ασταμάτητα, ανεξέλεγκτα, για τα οποία ευθύνεται μονάχα ο πόνος.

Όταν οι γονείς μου άκουσαν όσα είχα να τους πω, συγκλονισμένοι και ανήσυχοι δέχτηκαν να με βοηθήσουν. Προσπάθησαν να κρύψουν την έντονη ανησυχία τους και με μάλωσαν, ως συνήθως που άργησα να τους μιλήσω. Δεν είχαν άδικο. Μου το υποσχέθηκαν πως το γρηγορότερο

δυνατό θα επισκεφτούμε έναν ειδικό γιατρό για να μάθουμε τελικά τι ακριβώς προκαλεί τους δυνατούς πόνους απ' τους οποίους και υποφέρω.

Η αλήθεια είναι πως φοβόμουν αυτή την επίσκεψη πάρα πολύ. Λες και είχα ένα προαίσθημα, δεν ήμουν έτοιμη ν' ακούσω την αιτία. Έπρεπε όμως να το πάρω απόφαση αφού η στιγμή εκείνη όλο και πλησίαζε. Είχανε μείνει μόνο δύο ημέρες πριν την επίσκεψη στο γιατρό. Ομολογώ πως ήταν οι δυο πιο δύσκολες μέρες της ζωής μου. Πέρασαν γεμάτες αγωνία και άγχος.

Επιτέλους, ήρθε η ώρα. Μπαίνοντας μέσα στο ιατρείο η ψυχή μου έτρεμε από την κορφή ως τα νύχια! Ο γιατρός με υποδέχτηκε εγκάρδια, μου εξήγησε πολλά πράγματα και μου είπε πως δεν είναι σίγουρος για τίποτα. Θα χρειαζόταν να κάνω πολλές εξετάσεις θα τα ξαναλέγαμε. Οι εξετάσεις έγιναν σε δύο εβδομάδες! Άλλες δύο εβδομάδες γεμάτες φόβο και αγωνία.

Τώρα που αναλογίζομαι τις στιγμές εκείνες, απορώ πως άντεξα! Θυμάμαι πως όταν άκουσα το τηλεφώνημα του γιατρού σαν να ανακουφίστηκα. Ούτε στιγμή δεν πέρασε από το νου μου πως ίσως να μην υπήρχαν <<καλά νέα>>!!! Έτρεξα γρήγορα στο ιατρείο, μαζί με τους γονείς μου, για να δω επιτέλους τι με έφερε σ' αυτήν την κατάσταση. Δυστυχώς όμως, οι εξετάσεις δεν ήταν ξεκάθαρες και μας είπε ο γιατρός, ότι έπρεπε να σταλούν στο εξωτερικό. Για άλλη μια φορά αναμονή...

Ο καιρός περνούσε και δε λάμβανα καμία ειδοποίηση από το γιατρό για εκείνες τις εξετάσεις. Είχα αρχίσει να ανησυχώ πάρα πολύ... Κάτι δεν πήγαινε καλά. Δεν είχα όρεξη για τίποτα, ούτε για διάβασμα, ούτε για έξω, ούτε καν για τους φίλους μου! Το μυαλό μου ήταν συνεχώς εκεί. Άραγε τι να' χω. Ο πόνος εξακολουθούσε να βασανίζει το κορμί μου, σαν φωτιά που δε σβήνει και όλο και φουντώνει. Όλα ήταν ανυπόφορα.

Ωσπου μια μέρα καθώς γύριζα σπίτι, είδα τον ταχυδρόμο να κατευθύνεται προς την πόρτα μου. Τι να ήθελε άραγε; Ίσως έφερε πάλι κάποιο λογαριασμό της ΔΕΗ ή ίσως να μου έστειλε γράμμα η θεία Ερασμία από την Αυστραλία. Με το που μπήκα σπίτι, έσπευσα να ανοίξω το γράμμα... Όχι δεν μπορεί... Κι όμως, ήταν οι εξετάσεις. Μόνο που τα νέα δεν ήταν καλά για μένα. Καθόλου καλά. Από μια στιγμή κι έπειτα δεν άκουγα τίποτα, δεν ένιωθα τίποτα αφού όλα είχαν σκοτεινιάσει... Τίποτα πια δεν είχε σημασία. Αφού άνοιξα το φάκελο, το

πρώτο πράγμα που ευχήθηκα ήταν να μην είχα ξυπνήσει ποτέ εκείνο το πρωινό, να σταμάταγα το χρόνο...

<<Γιατί να συμβαίνει αυτό σε μένα; Γιατί θεέ μου; Τι αμαρτίες πληρώνω; >>

<<Ήταν απαραίτητο να συμβεί τώρα; Αυτό που μου συμβαίνει είναι το χειρότερο πράγμα που θα μπορούσε να συμβεί σε ένα δεκατετράχρονο κορίτσι σαν εμένα! >>

<<Δεν ξέρω τι να κάνω. Έχω χάσει τα λογικά μου...>>.

Τέτοιες σκέψεις τριγύριζαν το μυαλό μου συνέχεια. Στέκομαι απέναντι από την αλήθεια, την πικρή αλήθεια ενώ ταυτόχρονα προσπαθώ, ακόμα, να συνειδητοποιήσω τι μου συμβαίνει. Τι θα πω στα παιδιά; Στους κολλητούς μου; Πως οι γύρω θα αποδεχτούν ανάμεσα τους ένα κορίτσι που πάσχει από καρκίνο; Δεν πρέπει να τους το πω... Δε θέλω... Δε θέλω να με λυπούνται...! Όλοι θα με λυπούνται και αυτό είναι κάτι που δεν θα το επιτρέψω... Προτιμώ χίλιες φορές να με ζηλεύουν παρά να με λυπούνται! Άλλο <<σε νοιάζομαι>> κι άλλο <<σε λυπάμαι>>... Ελπίζω οι φίλοι μου να με στηρίζουν σε αυτή τη φάση της ζωής μου, τη δυσκολότερη, γιατί έχω ανάγκη και τη δική τους αγάπη...

Δεν έχω ηρεμήσει ούτε λεπτό από την ώρα που άνοιξα το φάκελο. Δεν ξέρω πόσος χρόνος μου έχει μείνει, αλλά ούτε θέλω να μάθω. Ποτέ δεν ήθελα να μάθω πότε θα έρθει αυτή η ώρα, γιατί η αλήθεια είναι πως φοβάμαι το θάνατο. Αλλά τώρα φοβάμαι περισσότερο τη ζωή, διότι σου παίζει άγρια παιχνίδια. Τέλος πάντων. Για κακή μου τύχη η ασθένεια έχει προχωρήσει πολύ με αποτέλεσμα να μην είναι βέβαιο αν μπορεί να με βοηθήσει κάποια θεραπεία.

Οι γονείς μου είχαν συγκλονιστεί και δεν ήξεραν τι να μου πουν για να νιώσω καλύτερα. Στεναχωρήθηκαν παραπάνω απ' όσο περίμενα. Το μόνο που μου είπαν ήταν να ηρεμήσω και να έχω πίστη στο Θεό. Μου είπαν πως θα είναι δίπλα μου συνέχεια σ' αυτή τη δύσκολη δοκιμασία της ζωής μου. Χαίρομαι πάρα πολύ που οι γονείς μου θα με βοηθήσουν. Αλλά στεναχωριέμαι γιατί δεν ξέρω τι πρόκειται να συμβεί με τους φίλους μου. Τι θα κάνω εγώ τώρα; Με τι κουράγιο και δύναμη να συνεχίσω να ζω; Έχουν όλα τελειώσει για μένα... Ένα πράγμα μπορώ να κάνω τώρα. Να πιστέψω στον εαυτό μου και μέσα στο χρόνο που έχω,

που δεν ξέρω πόσος είναι, να πραγματοποιήσω κάθε επιθυμία και να κάνω κάθε μου όνειρο πραγματικότητα, ζητώντας από φίλους και συγγενείς να με βοηθήσουν. Είναι ο μόνος τρόπος να φύγω χαρούμενη αν και νωρίς. Χαίρομαι που τελικά βρήκα το θάρρος και το είπα στους γονείς μου, διότι, το παραδέχομαι, με στηρίζουν πολύ.

Τώρα που έμαθα τι ακριβώς έχω το δυσκολότερο κομμάτι είναι η ανακοίνωση στους φίλους μου. Γνωρίζω πως είναι δύσκολο, μα πρέπει. Πως αλλιώς θα καταφέρω να πετύχω τους στόχους μου και πως θα προετοιμαστούν για το θάνατο μου; Όλοι θα πρέπει να μάθουν να ζουν με την απώλεια μου, χωρίς εμένα... Το γεγονός αυτό στεναχωρεί και μένα αφάνταστα και αυτό που θέλω είναι να μην με ξεχάσουν αλλά να κυλίσουν ομαλά τους ρυθμούς στις ζωές τους, ως τώρα. Οι μέρες περνούν και κανείς άλλος δεν ξέρει το μυστικό μου... Θέλω τόσο να το μοιραστώ, να ξαλαφρώσει η ψυχή μου, αλλά φοβάμαι. Κάθε μέρα που περνάει νιώθω ότι ο θάνατος πλησιάζει, νιώθω ότι θα κοιμηθώ για τελευταία φορά, ότι θα ξυπνήσω και δεν θα υπάρχει τίποτα. Τόσος χρόνος χαμένος... Από τότε που το έμαθα δεν έχω και πολύ όρεξη, όλοι οι φίλοι με ρωτούν τι έχω και δεν ξέρω τι να πω. Ώρες - ώρες νιώθω ότι περπατάω σε αδιέξοδα, νιώθω ότι πνίγομαι στην ίδια μου τη ζωή. Σ' αυτό μόνο οι φίλοι μπορούν να βοηθήσουν. Γ' αυτό αύριο κιόλας θα το πω στους φίλους μου. Με περιμένει λοιπόν μια δύσκολη μέρα, αφού θα ανακοινώσω και στους φίλους μου τι μου συμβαίνει, την περιπέτεια που ζω. Ούτε το πώς θα το πω έχω σκεφτεί ούτε το πώς θα αντιδράσουν. Έχω για πρώτη φορά ένα καλό προαίσθημα: πως θα με καταλάβουν και θα είναι δίπλα μου μέχρι το τελευταίο λεπτό.

Έρθε η ώρα να με τυλίξει η ζεστή αγκαλιά του Μορφέα, να αφεθώ στη γλύκα του ύπνου... Αργεί πολύ ακόμα... Είμαι απόλυτα σίγουρη πως δε θα κοιμηθώ ήρεμη αφού χιλιάδες σκέψεις βασανίζουν το μυαλό μου. Ας κάνω υπομονή.

Κοιτάζω το ρολόι και η ώρα είναι εφτά. Μόλις ξημέρωσε και βλέπω τον ήλιο που ξεπροβάλλει, αρχίζοντας να λούζει με τις ακτίνες του ολόκληρη την πλάση. Πότε πέρασε η νύχτα; Πραγματικά δεν έκλεισα μάτι. Τέλος πάντων, ας φάω πρωινό κι ας ξεκινήσω για το σχολείο. Σε λιγάκι είμαι έτοιμη. Αποχαιρετώ τους γονείς μου και ξεκινώ. Προτίμησα να μείνω σκεπτική μέχρι την ώρα που θα φτάσω σχολείο. Κανείς δεν γνωρίζει τίποτα παρά μόνο η ψυχή μου. Έφτασε η ώρα που οι φίλοι μου πρέπει να

μάθουν την αλήθεια. Ο δρόμος μου φαίνεται ατελείωτος σήμερα, κι όλο να πλησιάζει η ώρα.

Επιτέλους έφτασα. Είμαι στο προαύλιο και μιλάω μαζί τους. Όλα μια χαρά. Προς το παρόν. Χτύπησε το κουδούνι, κάναμε προσευχή , μπήκαμε στην τάξη για μάθημα. Οι ώρες διδασκαλίας πέρασαν γρήγορα. Έφτασε η στιγμή της αποκάλυψης. Φώναξα όλους μου τους φίλους και στάθηκα απέναντί τους βλέποντας τα γεμάτα απορία πρόσωπά τους . Ξεκίνησα να μιλώ: <<Αγαπημένοι μου φίλοι, η ζωή μας φέρνει απότομες εκπλήξεις, άλλες δυσάρεστες και άλλες ευχάριστες. Έτυχε λοιπόν να μου φέρει και μένα μία <<έκπληξη>>, αλλά δυστυχώς δεν είναι ευχάριστη! Τις προάλλες που είχα ξυπνήσει , ένιωθα έναν πολύ δυνατό πόνο. Πήγα στο γιατρό , έκανα εξετάσεις και διαγνώστηκε ότι πάσχω από καρκίνο. Σας παρακαλώ , μην πανικοβληθείτε. Απλά , βοηθείστε με ! >>

Αυτά είπα και τελείωσα. Ακούγοντάς το, τα παιδιά έμειναν άφωνα. Δεν με πίστευαν και προσπαθούσαν να το αγνοήσουν. Είχαν σοκαριστεί και άργησαν να το συνειδητοποιήσουν.

Είχα στεναχωρηθεί πάρα μα πάρα πολύ, ιδιαίτερα αντιλαμβάνοντας το τεράστιο <<ΓΙΑΤΙ;>> στα βλέμματά τους. Μου υποσχέθηκαν όμως κάτι: πως δεν θα αφήσουν τίποτα να με βάλει κάτω, πως θα είναι δίπλα μου, θα με φροντίζουν για όσο κρατήσει και θα με αγαπούν για πάντα. Για μένα αυτό σήμαινε πολλά...

Χαίρομαι που έχω πραγματικούς φίλους και δε θα αφήσω τίποτα και κανέναν να με βάλει κάτω! Δε θα υποκύψω. Δε θα γονατίσω και αυτή τη φορά! Όλοι έχουμε δικαίωμα στη ζωή. Είχα ακούσει κάποτε πως ο πόνος κρύβει δύναμη μέσα του... Τώρα καταλαβαίνω! Με τη ζωή παίζεις ένα παιχνίδι ή αυτή σε ζει ή εσύ την ζεις και εγώ θα ζήσω τη ζωή μου και θα κάνω ότι με κάνει χαρούμενη, γιατί πολύ απλά θέλω να ζήσω!!! Με νύχια και με δόντια θα διεκδικήσω και εγώ τα όνειρά μου . Όσα προλάβω. Ο καθένας μας είναι μοναδικός, με δικά του όνειρα, δικές του προσδοκίες, τις δικές του ελπίδες και δίνει μάχη για να τα κατακτήσει! Αυτή η μάχη όμως έχει εμπόδια που επηρεάζουν το χαρακτήρα του. Κι εγώ λοιπόν θα δώσω μάχη για τα όνειρά μου αφήνοντας τις ενδόμυχες σκέψεις να κυριεύουν το μυαλό μου! Μία επιθυμία μου μόνο θα μείνει ανεκπλήρωτη, να ζήσω σε ένα κόσμο που θα υπάρχει μόνο ειλικρίνεια, κάτι που έχει χαθεί στις μέρες μας. Δεν πειράζει!

Μάθε λοιπόν, πως δεν πρέπει να το βάζεις κάτω αλλά να προσπαθείς ξανά και ξανά αφού το κλειδί για την επιτυχία είναι να πιστεύεις στον εαυτό σου! Λοιπόν, θα ζήσω όσο μου μένει σα να 'ταν όλη μου η ζωή ! Μακάρι να μην είχε έρθει ποτέ ο ταχυδρόμος, μακάρι να μην λάμβανα ποτέ αυτό το φάκελο...